

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10 czerwca 2021 r.

Poz. 1047

USTAWA

z dnia 15 kwietnia 2021 r.

o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2), 3)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2021 r. poz. 332) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1:
 - a) uchyla się pkt 5,

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3).

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26);
- 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 851 z 27.03.2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37);
- 3) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37);
- 4) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66);
- 5) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10);
- 6) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20);
- 7) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107).

³⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych.

- b) uchyla się pkt 7,
- c) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11–17 w brzmieniu:
- „11) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26);
 - 12) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 85I z 27.03.2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37);
 - 13) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37);
 - 14) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66);
 - 15) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10);
 - 16) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20);
 - 17) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107).”;
- 2) w art. 2 w pkt 3 w lit. j w tiret pierwszym po wyrazach „roku kalendarzowym” dodaje się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 95a,”;
- 3) w art. 3:
- a) pkt 1–3a otrzymują brzmienie:
 - „1) biomasie – rozumie się przez to biomasę, o której mowa w art. 3 pkt 21 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 2012/601 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/2066”;
 - 2) biopaliwie – rozumie się przez to biopaliwo, o którym mowa w art. 3 pkt 23 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;
 - 3) biopłynie – rozumie się przez to biopłyn, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;
 - 3a) eksploatacji instalacji – rozumie się przez to użytkowanie instalacji zarówno w normalnym trybie działalności, jak i przy wydarzeniach nietypowych, o których mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, a także utrzymywanie w sprawności tej instalacji;”;

- b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
- „8) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację, która po raz pierwszy uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych w okresie rozpoczynającym się 3 miesiące przed terminem przedłożenia wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 3, i kończącym się 3 miesiące przed terminem przedłożenia kolejnego wykazu;”
- c) pkt 13 otrzymuje brzmienie:
- „13) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;”
- d) uchyla się pkt 15,
- e) pkt 17 otrzymuje brzmienie:
- „17) rejestrze Unii – rozumie się przez to rejestr Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1122”;”
- f) pkt 22 otrzymuje brzmienie:
- „22) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂) utworzone w ramach:
- a) systemu lub
- b) systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych Konfederacji Szwajcarskiej
- które służy do rozliczania wielkości emisji w ramach każdego z tych systemów i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;”
- g) w pkt 23 część wspólna otrzymuje brzmienie:
- „– która przeprowadza weryfikację zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a;”
- 4) w art. 4:
- a) w pkt 1:
- lit. c oraz d otrzymują brzmienie:
- „c) rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066,
- d) rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122,”
- w lit. e dodaje się przecinek i lit. f w brzmieniu:
- „f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1603” ”,
- b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) prowadzi koordynację, o której mowa w art. 10 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;
- 5) w art. 8 ust. 1–5 otrzymują brzmienie:
- „1. Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122.
2. Krajowy ośrodek pełni obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.
- ”

4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora statków powietrznych, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

5. Krajowy ośrodek otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie.”;

6) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek o otwarcie rachunku w rejestrze Unii odpowiada wymaganiom określonym w art. 13–16 oraz w art. 21 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o otwarcie rachunku obrotowego w rejestrze Unii może złożyć”;

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Przynajmniej jedna osoba wskazana we wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii jako upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art. 20 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, jest obowiązana posiadać miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Do wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, oprócz dokumentów i informacji określonych w załącznikach III, IV i VI–VIII do rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, dołącza się dowód wniesienia opłaty za otwarcie rachunku.”,

d) uchyla się ust. 5,

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Wniosek o otwarcie i zamknięcie rachunku w rejestrze Unii składa się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej, opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka z zachowaniem wymagań, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122.

7. Wniosek o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii składa się zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 22 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122. Do wniosku o aktualizację stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1–3 i 6.”;

7) w art. 10:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania rachunku, aktualizacji danych dotyczących rachunku, zamykania rachunku w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela, o których mowa w art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 5, art. 22 ust. 3, art. 25 ust. 2 oraz art. 26 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122;

2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 30 ust. 1–5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122 oraz w art. 92a.”,

b) w ust. 2:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określenie rodzaju czynności, której dokonania odmówiono, ze wskazaniem jej podstawy prawnej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1122;”;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od odmowy dokonania czynności, zgodnie z art. 19 ust. 4, art. 21 ust. 6 i art. 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, przez Krajowy ośrodek.”;

c) w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od zawieszenia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1–3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, zgodnie z art. 30 ust. 7 tego rozporządzenia.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.”;

- 8) w art. 14 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„W przypadku niewniesienia opłaty rocznej stosuje się przepis art. 30 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”;
- 9) w art. 17 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:
„1. Uprawnienia do emisji przydzielane instalacjom na podstawie przepisów niniejszej ustawy są uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.
2. Wykaz instalacji i liczba uprawnień do emisji przydzielanych na poszczególne okresy, o których mowa w art. 2 pkt 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, są ustalane na zasadach określonych w przepisach tego rozporządzenia i są ogłaszane na podstawie art. 26e ust. 3, art. 59 ust. 5 i art. 70a ust. 5.
3. Uprawnienia do emisji wydaje się w odniesieniu do każdej instalacji na dany rok w liczbie określonej w informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8.
4. Uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w terminie do dnia 28 lutego każdego roku. Prowadzącemu instalację, na którym spoczywa obowiązek, o którym mowa w art. 64 ust. 1 lub 2a, uprawnienia do emisji wydaje się po ogłoszeniu informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8.”;
- 10) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora oraz rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii w liczbie większej niż określona w informacji, o której mowa w:
1) art. 64b ust. 8, lub wynikająca ze zmian tej informacji – w odniesieniu do prowadzącego instalację albo
2) art. 48 ust. 1 pkt 2 – w odniesieniu do operatora statków powietrznych
– zwane dalej „nadmiarowo wydanymi uprawnieniami do emisji”, podlegają zwrotowi.”;
- 11) uchyla się rozdział 5;
- 12) w art. 26c dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji zawiera braki lub uchybienia, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do ich usunięcia w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania.”;
- 13) w art. 26d ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Komisji Europejskiej wykaz instalacji, dla których jest planowany przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, nie później niż 15 miesięcy przed rozpoczęciem okresu, na który są przydzielane uprawnienia.”;
- 14) w art. 26f po ust. 11 dodaje się ust. 11a i 11b w brzmieniu:
„11a. Decyzja zatwierdzająca plan metodyki monitorowania zawiera:
1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
2) adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja;
3) określenie rodzaju działania prowadzonego w instalacji;
4) wskazanie zatwierdzonej wersji planu metodyki monitorowania zgodnie z pkt 1 lit. b załącznika VI do rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 i daty rozpoczęcia stosowania zatwierdzanego planu.
11b. Plan metodyki monitorowania stanowi załącznik do decyzji zatwierdzającej ten plan.”;
- 15) w art. 26g:
a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Zatwierdzenie istotnej zmiany planu metodyki monitorowania następuje w drodze zmiany decyzji, o której mowa w art. 26f ust. 11 pkt 1. Przepisy art. 26f ust. 2 i 4–12 stosuje się odpowiednio.”;
b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Organ właściwy do wydania zezwolenia może, na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą, wydać nową decyzję zatwierdzającą plan metodyki monitorowania w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego planu, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego planu od dnia jego zatwierdzenia.”;

- 16) w art. 45 wyrazy „nr 389/2013” zastępuje się wyrazami „2019/1122”;
- 17) w art. 46 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 68 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.”;
- 18) w art. 47 w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 68 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.”;
- 19) w art. 49:
- a) po ust. 2c dodaje się ust. 2d w brzmieniu:
„2d. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji przekazuje się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu w wysokości:
- 1) 4 000 000 zł w roku 2021;
 - 2) 6 000 000 zł w roku 2022;
 - 3) 8 000 000 zł rocznie w latach 2023–2030.”;
- b) w ust. 6 pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) pokrywanie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek oraz wydatków administracyjnych związanych z wykonywaniem przez Narodowy Fundusz zadań, o których mowa w art. 50e ust. 2.”;
- 20) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych przygotowuje corocznie sprawozdanie dotyczące wykorzystania w poprzedzającym roku kalendarzowym środków przeznaczonych na cele lub polityki, o których mowa w art. 49 ust. 6 i 7, z zachowaniem wymagań określonych w art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 85I z 27.03.2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37).”;
- 21) po rozdziale 8 dodaje się rozdział 8a w brzmieniu:

„Rozdział 8a

Krajowy system wdrażania Funduszu Modernizacyjnego

Art. 50a. 1. W ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego przeznaczają się środki uzyskane z funduszu modernizacyjnego, o którym mowa w art. 10d dyrektywy 2003/87/WE, zwanego dalej „Funduszem Modernizacyjnym”, na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji mających na celu modernizację krajowego systemu energetycznego oraz poprawę efektywności energetycznej przez:

- 1) wspieranie inwestycji w wytwarzanie i wykorzystywanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych lub
- 2) wspieranie inwestycji w magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym rurociągów należących do systemów ciepłowniczych lub sieci przesyłu energii elektrycznej, oraz zwiększanie połączeń między-systemowych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, lub
- 3) wspieranie, we współpracy z partnerami społecznymi w regionach uzależnionych od stałych paliw kopalnych, sprawiedliwych przemian mających na celu ułatwienie pracownikom zmiany miejsca zatrudnienia oraz zdobywanie nowych i specjalistycznych umiejętności, wspieranie edukacji oraz inicjatyw zatrudnieniowych, a także nowych inicjatyw gospodarczych działających na zasadzie startup, lub
- 4) wspieranie inwestycji w efektywność energetyczną, w tym w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą być również przeznaczane na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji innych niż wymienione w ust. 1, mających na celu modernizację krajowego systemu energetycznego oraz poprawę efektywności energetycznej.

3. Co najmniej 70% środków, o których mowa w ust. 1, przeznaczają się na realizację inwestycji, o których mowa w ust. 1.

4. Środków, o których mowa w ust. 1, nie przeznaczają się na dofinansowanie inwestycji związanych z wytwarzaniem energii przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych.

Art. 50b. Środki, o których mowa w art. 50a ust. 1, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu, zwany dalej „rachunkiem Funduszu Modernizacyjnego”.

Art. 50c. 1. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2, są realizowane w ramach programów priorytetowych Narodowego Funduszu.

2. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 1, mogą uzyskać dofinansowanie ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego w wysokości do 100% kosztów realizacji inwestycji kwalifikujących się do dofinansowania, określonych w programach priorytetowych, o których mowa w ust. 1.

3. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 2, mogą uzyskać dofinansowanie ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego w wysokości do 70% kosztów realizacji inwestycji kwalifikujących się do dofinansowania, określonych w programach priorytetowych, o których mowa w ust. 1. Pozostałe koszty tych inwestycji nie mogą być finansowane ze środków publicznych.

Art. 50d. 1. Organem doradczym ministra właściwego do spraw klimatu w zakresie funkcjonowania Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego jest Rada Konsultacyjna Funduszu Modernizacyjnego.

2. Do zakresu działania Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego należy wyrażanie stanowiska wobec przedkładanych ministrowi właściwemu do spraw klimatu projektów programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1. Rada Konsultacyjna wyraża stanowisko w formie uchwały.

3. W skład Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego wchodzi po jednym przedstawicielu wyznaczonym przez:

- 1) ministra właściwego do spraw aktywów państwowych;
- 2) ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa;
- 3) ministra właściwego do spraw energii;
- 4) ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
- 5) ministra właściwego do spraw gospodarki;
- 6) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej;
- 7) ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
- 8) ministra właściwego do spraw klimatu;
- 9) ministra właściwego do spraw pracy;
- 10) ministra właściwego do spraw rolnictwa;
- 11) ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego;
- 12) ministra właściwego do spraw środowiska;
- 13) ministra właściwego do spraw transportu;
- 14) ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej;
- 15) Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

4. W pracach Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego bierze udział, w charakterze obserwatora, bez prawa głosu, przedstawiciel Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego, zwanego dalej „Operatorem Funduszu”.

5. Minister, który kieruje więcej niż jednym działem administracji rządowej wymienionym w ust. 3, wyznacza do udziału w pracach Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego jednego przedstawiciela.

6. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze zarządzenia, organizację i tryb działania Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego.

7. Wydatki związane z obsługą Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego są finansowane ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw klimatu.

Art. 50e. 1. Krajowym systemem wdrażania Funduszu Modernizacyjnego zarządza Operator Funduszu.

2. Wykonywanie zadań Operatora Funduszu powierza się Narodowemu Funduszowi.

3. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Radę Nadzorczą Narodowego Funduszu należy:

- 1) zatwierdzanie list programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
- 2) ustalanie kryteriów wyboru inwestycji dofinansowywanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
- 3) ustalanie zasad udzielania i umarzania pożyczek oraz trybu i zasad udzielania i rozliczania dotacji, przyznanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego.

4. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Zarząd Narodowego Funduszu należy:

- 1) przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu wykazu, o którym mowa w art. 50p ust. 1;
- 2) sporządzanie list programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1, oraz przedstawianie tych list w celu uzgodnienia ministrowi właściwemu do spraw klimatu;
- 3) opracowywanie, przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu w celu uzgodnienia oraz przyjmowanie programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
- 4) zatwierdzanie regulaminów naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
- 5) przedstawianie Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i komitetowi inwestycyjnemu, o którym mowa w art. 10d ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zwanemu dalej „Komitetem Inwestycyjnym”, programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
- 6) składanie do Europejskiego Banku Inwestycyjnego wniosków o wypłatę środków z Funduszu Modernizacyjnego na dofinansowanie realizacji inwestycji.

5. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Biuro Narodowego Funduszu należy konsultowanie i wdrażanie programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1, a także prowadzenie działalności promocyjnej i informacyjnej oraz monitorowanie inwestycji w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego, w szczególności przez:

- 1) opracowywanie regulaminu naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz organizowanie naboru i oceny tych wniosków;
- 2) podejmowanie czynności prowadzących do zawarcia umów o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
- 3) nadzorowanie wdrażania i realizacji inwestycji, dokonywanie oceny uzyskanych w wyniku ich realizacji efektów ekologicznych oraz sprawowanie kontroli nad wykorzystaniem środków Funduszu Modernizacyjnego przez podmioty, które zawarły umowę o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, zwane dalej „beneficjentami”;
- 4) opracowywanie i przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 50m ust. 1;
- 5) organizowanie pomocy technicznej dla podmiotów zainteresowanych uzyskaniem dofinansowania ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
- 6) prowadzenie działalności promocyjnej i informacyjnej o Krajowym systemie wdrażania Funduszu Modernizacyjnego;
- 7) monitorowanie:
 - a) osiągniętych efektów związanych z uniknięciem lub redukcją emisji gazów cieplarnianych w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego,
 - b) wydatkowania przez beneficjentów środków uzyskanych z rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz postępów w realizacji inwestycji dofinansowanych z tych środków;
- 8) prowadzenie wykazu inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego;

- 9) przeprowadzanie konsultacji społecznych w sprawie projektów programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
- 10) występowanie do Europejskiego Banku Inwestycyjnego o udzielenie informacji na temat kwoty środków uzyskanych z Funduszu Modernizacyjnego zapisanej na rachunku Europejskiego Banku Inwestycyjnego na dofinansowanie realizacji inwestycji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 11) przekazywanie Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu informacji lub dokumentów, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2020/1001”, niezbędnych do oceny inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2;
- 12) przedstawianie odpowiednio Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu oraz Komitetowi Inwestycyjnemu dowodów, oświadczeń oraz informacji dotyczących spełnienia warunków, o których mowa w art. 6 ust. 7 i art. 7 ust. 7 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001;
- 13) informowanie Komisji Europejskiej o wstrzymanej inwestycji, o której mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, i występowanie o zmianę decyzji o wypłacie środków na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001;
- 14) przechowywanie dokumentów i informacji, o których mowa w art. 16 ust. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

6. Monitorowaniem, o którym mowa w ust. 5 pkt 7 lit. a, obejmuje się okres do 5 lat kalendarzowych następujących po roku, w którym zakończono realizację inwestycji, albo po roku, w którym dokonano ostatniej płatności w odniesieniu do inwestycji, w przypadku gdy płatność ta została dokonana po jej zakończeniu.

Art. 50f. Minister właściwy do spraw klimatu sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez Operatora Funduszu.

Art. 50g. 1. Dofinansowania realizacji inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2, ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego dokonuje się w formach określonych w art. 411 ust. 1 pkt 1 lub 2, ust. 10 lub 10f ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska lub w sposób określony w art. 410c tej ustawy.

2. W zakresie, w jakim dofinansowanie stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zastosowanie mają szczegółowe warunki udzielania tej pomocy lub pomocy *de minimis*.

Art. 50h. 1. Operator Funduszu organizuje i prowadzi w trybie konkursowym lub ciągłym nabór wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego.

2. Ogłoszenie o naborze wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego i jego warunkach Operator Funduszu zamieszcza na swojej stronie internetowej.

3. Operator Funduszu ustala regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego i podaje go do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej.

4. Regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego zawiera:

- 1) określenie rodzajów podmiotów mogących ubiegać się o udzielenie dofinansowania;
- 2) wskazanie, czy nabór jest prowadzony w trybie konkursowym czy ciągłym;
- 3) procedurę lub procedury wyboru i kryteria oceny wniosków;
- 4) terminy składania i oceny wniosków;
- 5) określenie limitu środków przeznaczonych na dofinansowanie;
- 6) wzory formularzy wniosków;
- 7) określenie zasad powtórnej oceny wniosków.

5. Operator Funduszu może zmieniać regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, jeżeli zmiany nie spowodują pogorszenia warunków naboru lub jeżeli konieczność ich wprowadzenia wynika ze zmian przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Art. 50i. 1. Operator Funduszu przedstawia Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu programy priorytetowe, o których mowa w art. 50c ust. 1, dotyczące inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1, w trybie i na zasadach określonych w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, w celu zatwierdzenia tych programów.

2. W przypadku zatwierdzenia przez Europejski Bank Inwestycyjny programu priorytetowego, o którym mowa w art. 50c ust. 1, dotyczącego inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1, Operator Funduszu przystępuje do realizacji zadań określonych w art. 50e ust. 5 pkt 1, 5 i 6, dotyczących tego programu.

Art. 50j. 1. Operator Funduszu przedstawia Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu programy priorytetowe, o których mowa w art. 50c ust. 1, dotyczące inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 2, w trybie i na zasadach określonych w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, w celu dokonania oceny tych programów i wydania przez Komitet Inwestycyjny zalecenia dofinansowania.

2. W przypadku wydania przez Komitet Inwestycyjny zalecenia dofinansowania inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 2, objętych programem priorytetowym, o którym mowa w art. 50c ust. 1, Operator Funduszu przystępuje do realizacji zadań określonych w art. 50e ust. 5 pkt 1, 5 i 6, dotyczących tego programu.

Art. 50k. Po podjęciu przez Komisję Europejską decyzji dotyczącej wypłaty środków z Funduszu Modernizacyjnego na realizację programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1, Operator Funduszu podejmuje czynności prowadzące do zawarcia umów o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, objętych tymi programami.

Art. 50l. 1. Podstawę dofinansowania realizacji inwestycji stanowi umowa o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego.

2. Operator Funduszu umieszcza na swojej stronie internetowej:

- 1) wzór umowy, o której mowa w ust. 1;
- 2) informację o wdrażanych programach priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
- 3) informacje o inwestycjach dofinansowanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, obejmujące numer wniosku o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, nazwę inwestycji i kwotę udzielonego dofinansowania.

Art. 50m. 1. Operator Funduszu opracowuje i przedkłada ministrowi właściwemu do spraw klimatu w terminie do dnia 15 lutego każdego roku projekt sprawozdania z realizacji inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych w roku poprzednim.

2. Projekt sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje i dokumenty, o których mowa w art. 13 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

3. Minister właściwy do spraw klimatu zatwierdza sprawozdanie z realizacji inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych.

4. Minister właściwy do spraw klimatu przedkłada sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, Komisji Europejskiej w terminie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

5. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, jest ogłaszane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw klimatu oraz na stronie internetowej Operatora Funduszu.

Art. 50n. 1. Beneficjent jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu całości albo części środków wypłaconych ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, jeżeli wykorzystał je niezgodnie z warunkami określonymi w umowie, o której mowa w art. 50l ust. 1, w tym pobranych przez niego nienależnie lub w nadmiernej wysokości.

2. Zwrot środków następuje na żądanie Operatora Funduszu na rachunek Funduszu Modernizacyjnego.

3. W przypadku wskazanym w ust. 1 Operator Funduszu zawiesza kolejne wypłaty środków wynikające z umowy, o której mowa w art. 50l ust. 1.

4. Warunki zawieszenia wypłaty środków, o którym mowa w ust. 3, określa umowa, o której mowa w art. 501 ust. 1.

5. Do zwrotu środków, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11).

Art. 50o. Koszty związane z wykonywaniem zadań Operatora Funduszu, w tym koszty ponoszone przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej na wykonywanie czynności składających się na realizację zadań, o których mowa w art. 50e ust. 5, są pokrywane ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 49 ust. 2d, a w przypadku gdy koszty te nie znajdują pokrycia z tych środków, są pokrywane w ramach zobowiązania, o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 50p. 1. Operator Funduszu przedkłada ministrowi właściwemu do spraw klimatu w terminie do dnia 30 września każdego roku wykaz planowanych programów priorytetowych przeznaczonych do dofinansowania ze środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Modernizacyjnego, obejmujący dwa następne lata kalendarzowe, a także aktualne informacje dotyczące planowanych programów priorytetowych objętych wykazem przedłożonym w roku poprzednim.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

3. Minister właściwy do spraw klimatu, w terminie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, przedkłada Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu wykaz, o którym mowa w ust. 1.

Art. 50q. Minister właściwy do spraw klimatu wskazuje przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej do udziału w pracach Komitetu Inwestycyjnego.”;

22) w art. 53:

a) w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie, na piśmie utrwalonym w postaci papierowej i w postaci elektronicznej;

4) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

b) w ust. 3:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku instalacji o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dokumenty potwierdzające spełnianie co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”;

23) w art. 54:

a) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) datę, od której ma zastosowanie plan monitorowania wielkości emisji, nie wcześniejszą niż data złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, a w przypadkach, o których mowa w art. 16 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 – datę ustaloną na podstawie okoliczności, o których mowa w tym przepisie.”;

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

c) w ust. 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku zmiany planu monitorowania wielkości emisji z powodu zmian niebędących istotnymi zmianami w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, a także w przypadku zmian, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 2 i 3, Krajowy ośrodek nie wydaje opinii, o której mowa w ust. 2.”;

24) w art. 55:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zmiany w instalacji skutkującej zmianą charakteru lub sposobu funkcjonowania instalacji;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zmian lub zdarzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian lub zdarzeń. W przypadku zdarzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia przed wprowadzeniem planowanych zmian, a jeżeli zmian tych nie dało się zaplanować – niezwłocznie po ich wprowadzeniu.”,

c) uchyla się ust. 2a;

25) w art. 56:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku zmiany pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy tego zezwolenia.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Krajowy ośrodek dokonuje analizy planu monitorowania wielkości emisji lub planu poboru próbek oraz informuje organ właściwy do wydania zezwolenia o stwierdzonych nieprawidłowościach i przypadkach niezgodności z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

c) w ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 3 oraz art. 54 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.”;

26) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. W przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy tego zezwolenia i jeżeli w wyniku dokonanych ustaleń stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie, wszczynając z urzędu postępowanie w sprawie wygaśnięcia zezwolenia.”;

27) w art. 58:

a) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W dniu, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe, wygasa decyzja, o której mowa w art. 26f ust. 11 pkt 1.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych na kolejne lata okresu, na który są one przydzielane, w rozumieniu art. 2 pkt 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.”;

28) w art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia nie jest następcą prawnym prowadzącego instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu, prowadzący instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu jest obowiązany do przekazania prowadzącemu instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1.”;

29) w art. 61 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do przekazania nabywcy tego tytułu prawnego wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz raportów sporządzanych w przypadkach, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i ust. 2a.”;

30) w art. 62 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopie zezwolenia, zmiany zezwolenia, decyzji w sprawie uchylecia zezwolenia lub stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a także, w postaci elektronicznej, zatwierdzony plan monitorowania wielkości emisji oraz plan poboru próbek.”;

31) w art. 64:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Prowadzący instalację, której przydzielono uprawnienia do emisji na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, przedkłada Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 31 marca każdego roku:

- 1) raport dotyczący poziomu działalności zawierający informacje na temat poziomu działalności każdej podinstalacji w poprzednim roku kalendarzowym, zgodnie z art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1842”, oraz
- 2) sprawozdanie z weryfikacji raportu dotyczącego poziomu działalności, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.

2. Raport i sprawozdanie, o których mowa w ust. 1, przedkłada także prowadzący instalację, która powstała w wyniku podziału albo łączenia instalacji, na zasadach określonych w art. 25 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Prowadzący instalację nową przedkłada Krajowemu ośrodkowi raport i sprawozdanie, o których mowa w ust. 1, po upływie roku kalendarzowego następującego po pierwszym dniu działalności. Raport i sprawozdanie, wraz z planem metodyki monitorowania, stanowią wniosek prowadzącego instalację nową o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

2b. Prowadzący instalację nową, która funkcjonowała przez okres krótszy niż rok kalendarzowy, może przedłożyć raport i sprawozdanie, o których mowa w ust. 1, w terminie wskazanym w tym przepisie.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wprowadza się do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanej dalej „Krajową bazą”, przy użyciu dostępnych w niej formularzy, w sposób przewidziany dla raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy, wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy, oraz dołącza się sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.”;

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych, opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym weryfikatora, na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka.”;

e) uchyla się ust. 5;

32) po art. 64 dodaje się art. 64a i art. 64b w brzmieniu:

„Art. 64a. 1. Krajowy ośrodek ocenia raport, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, zgodnie z przepisami art. 7–12 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

2. Krajowy ośrodek dokonuje zachowawczego oszacowania wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, w przypadkach wskazanych w tym przepisie. Do czynności zachowawczego oszacowania wartości parametrów nie stosuje się przepisu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z 2020 r. poz. 2299 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 159).

3. Podczas dokonywania oszacowania wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, Krajowy ośrodek może wezwać:

- 1) prowadzącego instalację do:
 - a) złożenia wyjaśnień lub
 - b) przedstawienia informacji i danych potrzebnych do oszacowania parametru, który zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842 powinien zawierać raport dotyczący poziomu działalności,
- 2) weryfikatora do przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067

– w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

4. Dokonując oszacowania, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek może wziąć pod uwagę dane będące w jego posiadaniu, w szczególności zawarte w:

- 1) zezwoleniu;
- 2) raporcie, o którym mowa w art. 80 ust. 3;
- 3) sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1;
- 4) raporcie, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

5. Krajowy ośrodek informuje ministra właściwego do spraw klimatu o instalacjach, w odniesieniu do których trwają czynności zmierzające do oszacowania, o którym mowa w ust. 2.

6. Krajowy ośrodek wprowadza do Krajowej bazy oszacowane wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842.

7. Krajowy ośrodek informuje prowadzącego instalację o oszacowanych wartościach parametrów.

8. Wezwania Krajowego ośrodka, czynności prowadzącego instalację oraz informowanie prowadzącego instalację o oszacowanych wartościach parametrów są dokonywane za pośrednictwem Krajowej bazy.

Art. 64b. 1. Krajowy ośrodek określa średni poziom działalności każdej podinstalacji zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842.

2. Krajowy ośrodek każdego roku dokonuje porównania średniego poziomu działalności każdej podinstalacji z historycznym poziomem działalności, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, a w przypadkach, o których mowa w art. 5 lub art. 6 tego rozporządzenia – dokonuje dostosowania przydziału uprawnień do emisji w sposób wskazany w tych przepisach oraz zgodnie z art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia.

3. Krajowy ośrodek może wezwać prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień lub przekazania informacji dotyczących przesłanek dokonywania dostosowań, o których mowa w ust. 2, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

4. Jeżeli z wyjaśnień, o których mowa w ust. 3, wynika, że raport, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, zawiera błędy, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do jego poprawienia w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

5. Wezwania Krajowego ośrodka oraz czynności prowadzącego instalację, o których mowa w ust. 3 i 4, są dokonywane za pośrednictwem Krajowej bazy.

6. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu w odniesieniu do każdej instalacji informację o:

- 1) ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo
- 2) dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji ustalonej w następstwie dostosowania przydziału uprawnień do emisji, o którym mowa w ust. 2, albo

- 3) ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji wynikającej z oszacowania parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, albo
- 4) instalacji, w odniesieniu do której nie zakończono czynności szacowania, o której mowa w art. 64a ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1–3.

8. Minister właściwy do spraw klimatu ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, w odniesieniu do każdej instalacji, informację o:

- 1) ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo
- 2) dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji ustalonej w następstwie dostosowania przydziału uprawnień do emisji, o którym mowa w ust. 2, albo
- 3) ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji wynikającej z oszacowania parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, albo
- 4) wstrzymaniu wydania ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji dla instalacji, w odniesieniu do której nie zakończono czynności szacowania, o której mowa w art. 64a ust. 2.

9. W przypadku zakończenia czynności szacowania, o której mowa w art. 64a ust. 2, w odniesieniu do instalacji, wobec której wstrzymano wydanie ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji, przepisy ust. 1, 2 i 6–8 stosuje się.

10. Jeżeli z raportu lub sprawozdania, o których mowa w art. 64 ust. 1, wynika, że informacja, o której mowa w ust. 6 pkt 1, 2 lub 3, została ustalona na podstawie niepoprawnych danych, w wyniku czego liczba uprawnień do emisji wydanych w odniesieniu do instalacji na dany rok była nieprawidłowa, Krajowy ośrodek dokonuje zmiany tej informacji. Przepisy ust. 1–9 i art. 64a stosuje się.”;

33) uchyla się art. 65 i art. 66;

34) w art. 67 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Prowadzący instalację nową przedkłada Krajowemu ośrodkowi wniosek o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 64 ust. 2a, na zasadach i w trybie określonych w tym przepisie oraz zgodnie z art. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331. Przepis art. 26c stosuje się odpowiednio.”;

35) uchyla się art. 68–70;

36) po rozdziale 10 dodaje się rozdział 10a w brzmieniu:

„Rozdział 10a

Zmiana przydzielonej liczby uprawnień do emisji

Art. 70a. 1. Prowadzący instalację informuje Krajowy ośrodek o:

- 1) wszelkich zmianach związanych z działaniem instalacji, które mają wpływ na liczbę przydzielonych uprawnień do emisji dla instalacji, dołączając informacje i dane uzasadniające zmianę tego przydziału – w terminie do dnia 31 marca roku następującego po wystąpieniu tych zmian,
- 2) zrzeczeniu się przydzielonych uprawnień do emisji w odniesieniu do wszystkich lub niektórych podinstalacji, ze wskazaniem ich liczby oraz okresu, na który zostały przydzielone, zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331

– za pośrednictwem elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Krajowy ośrodek może wezwać prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień lub przedstawienia informacji i danych uzasadniających zmianę liczby przydzielonych uprawnień do emisji.

3. Po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 23 ust. 2 lub art. 24 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji.

4. Minister właściwy do spraw klimatu informuje Komisję Europejską o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji.

5. Po wydaniu przez Komisję Europejską decyzji, o której mowa w art. 23 ust. 4 lub art. 24 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, minister właściwy do spraw klimatu ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie przydzielonych uprawnień do emisji.

6. Jeżeli z informacji, o której mowa w ust. 5, wynika, że zachodzą przesłanki do zmiany liczby uprawnień do emisji wydanych w odniesieniu do instalacji w latach przed jej ogłoszeniem, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przedłożenie raportu i sprawozdania, o których mowa w art. 64 ust. 1, za lata, do których ma zastosowanie informacja o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie przydzielonych uprawnień do emisji. Przepisy art. 64a i art. 64b stosuje się.

Art. 70b. 1. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji zawieszono działalność, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

2. Jeżeli prowadzący instalację nie wykaże, że w instalacji wznowiono działalność, Krajowy ośrodek zawiadamia o tym ministra właściwego do spraw klimatu.

3. Minister właściwy do spraw klimatu, w drodze decyzji, wstrzymuje wydanie uprawnień do emisji w odniesieniu do instalacji, w której zawieszono działalność. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi.

5. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji wznowiono działalność, decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa z dniem, w którym minister właściwy do spraw klimatu ogłosi informację o ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla tej instalacji. Przepis art. 64b stosuje się.

6. W odniesieniu do instalacji, w której wznowiono działalność, wydaje się uprawnienia do emisji, począwszy od roku następującego po roku, w którym instalacja wznowiła działalność.”;

37) uchyla się rozdział 11;

38) art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Art. 74. 1. Operator statku powietrznego, z wyjątkiem operatora statku powietrznego wymienionego w ust. 2, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie.

2. Operator statku powietrznego spełniający warunki określone w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych w sposób uproszczony określony w art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia, bez zachowania wymogu przedkładania dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, zwany dalej „uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”.

3. W przypadku ubiegania się przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 i 2, o przydział uprawnień do emisji operator statku powietrznego sporządza również plan monitorowania odnoszący się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o którym mowa w art. 52 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania tonokilometrów”.”;

39) w art. 75:

a) w ust. 3:

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”;

– w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) dokumenty potwierdzające, że operator statku powietrznego spełnia przesłanki, o których mowa w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Plany monitorowania, zmiany tych planów oraz dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłoszanych przez Komisję Europejską.”;

40) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli zmiana planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub planu monitorowania tonokilometrów ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw klimatu wniosek o zatwierdzenie tej zmiany, przy czym przepis art. 75 stosuje się.”;

41) w art. 77 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów – jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

42) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Art. 78. 1. Prowadzący instalację, z wyjątkiem prowadzącego instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza plan monitorowania wielkości emisji, wraz z wymaganymi dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, oraz plan poboru próbek.

2. Prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza plan monitorowania wielkości emisji z uwzględnieniem odstępstw, o których mowa w art. 47 ust. 3–8 tego rozporządzenia, a także plan poboru próbek.

3. Plany monitorowania wielkości emisji, zmiany tych planów, dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz plany poboru próbek sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest obowiązany do zgłoszenia organowi właściwemu do wydania zezwolenia wszelkich propozycji zmian planu monitorowania wielkości emisji oraz zmian planu poboru próbek.”;

43) w art. 79 w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066,

2) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, o którym mowa w art. 69 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066”;

44) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i z operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

45) w art. 86:

a) w ust. 1 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„W tym samym terminie prowadzący instalację albo operator statku powietrznego przekazuje kopię raportu i kopię sprawozdania odpowiednio organowi właściwemu do wydania zezwolenia albo ministrowi właściwemu do spraw klimatu.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych, albo planem monitorowania wielkości emisji, z uwzględnieniem sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.”;

46) w art. 91 w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Wprowadzone do rejestru Unii zatwierdzone wielkości emisji z danej instalacji albo z operacji lotniczych w odniesieniu do danego operatora statku powietrznego sumuje się oraz stosuje się do nich czynnik korekty zgodnie z art. 33 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”;

47) w art. 92 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Operator statku powietrznego dokonuje umorzenia uprawnień do emisji na poczet emisji z operacji lotniczych rozpoczynających się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej przed dokonaniem umorzenia uprawnień do emisji na poczet emisji z pozostałych operacji lotniczych, z zachowaniem zasady wskazanej w ust. 7.”;

48) po art. 92 dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. 1. Krajowy ośrodek zawiesza upoważnionym przedstawicielom dostęp do rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, jeżeli na tym rachunku pozostaje nierozliczona wielkość emisji, która powinna zostać rozliczona zgodnie z art. 92 ust. 1 lub 5.

2. W trakcie zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację lub operator statku powietrznego w celu dokonania umorzenia uprawnień do emisji przedkłada Krajowemu ośrodkowi wnioski, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

3. Krajowy ośrodek niezwłocznie przywraca dostęp do rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii upoważnionym przedstawicielom, jeżeli nastąpiło rozliczenie wielkości emisji, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5.”;

49) uchyla się art. 93;

50) w art. 95 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw klimatu sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnego z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, organom Inspekcji oraz Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 15 kwietnia każdego roku.”;

51) po art. 95 dodaje się art. 95a w brzmieniu:

„Art. 95a. Do operatorów statków powietrznych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, stosuje się przepisy art. 74–77, art. 79, art. 80 ust. 1 i 3, art. 82–84, art. 86–90, art. 94 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 95.”;

52) uchyla się rozdział 13;

53) w art. 103:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

- 1) operator statku powietrznego,
- 2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia – który prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 74.

2. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł podlega:

- 1) operator statku powietrznego,
- 2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia – który nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 76 ust. 2.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek prowadzącego instalację, operatora statku powietrznego albo operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, organ Inspekcji może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.”;

54) w art. 105:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

- 1) prowadzący instalację,
- 2) operator statku powietrznego,
- 3) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia – który nie dostarczył w terminie określonym w art. 86 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.

2. W przypadku dostarczenia Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, i sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, w terminie do dnia 15 kwietnia administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.”

b) uchyla się ust. 3;

55) w art. 106 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 105 ust. 4, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.”;

56) w art. 141 po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1d w brzmieniu:

„1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się do lotów statków powietrznych rozpoczynających się lub kończących się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, wykonywanych do i z lotnisk znajdujących się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

1c. Przepisów rozdziału 12 w zakresie raportowania wielkości emisji, o których mowa w art. 86, oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do lotów statków powietrznych rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej, wykonywanych do lub z lotnisk znajdujących się na terytorium innych państw spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub lotnisk znajdujących się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

1d. Przepisu ust. 1a w zakresie wyłączenia obowiązku raportowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 86, nie stosuje się do operatorów statków powietrznych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia.”

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 152 w ust. 3 wyrazy „art. 64 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 64 § 2”;

2) w art. 213 w ust. 1 wyrazy „art. 206 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 206”;

3) w art. 286 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem zmian tej informacji, lub informacji, o której mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, lub”;

4) w art. 400b:

a) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Narodowy Fundusz wykonuje zadania Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji określone w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego określone w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1378, 1565, 2127 i 2338 oraz z 2021 r. poz. 802 i 868.

4. Krajowy operator systemu zielonych inwestycji oraz Krajowy operator Funduszu Modernizacyjnego mogą powierzać wojewódzkim funduszom, na podstawie porozumień, wykonywanie czynności składających się na realizację zadań, o których mowa odpowiednio w art. 25 ust. 2 pkt 7a i 9 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz w art. 50e ust. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponosząc odpowiedzialność za ich czynności jak za swoje własne.

5. Porozumienia, o których mowa w ust. 4, określają w szczególności zakres czynności wykonywanych przez wojewódzkie fundusze oraz sposób pokrywania przez Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji oraz Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego kosztów ponoszonych przez wojewódzkie fundusze na wykonywanie tych czynności.”,

b) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Narodowy Fundusz może pełnić rolę podmiotu wdrażającego środki finansowe Unii Europejskiej metodą zarządzania pośredniego, o której mowa w art. 62 ust. 1 akapit pierwszy lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. Urz. UE L 193 z 30.07.2018, str. 1), w tym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, po powierzeniu mu przez Komisję Europejską zadań związanych z wdrażaniem tych środków.”;

5) w art. 401c w ust. 5 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) wykonywania zadań Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przez pokrywanie kosztów związanych z tymi zadaniami, w przypadku gdy koszty te nie znajdują pokrycia ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 49 ust. 2d tej ustawy.”;

6) po art. 401d dodaje się art. 401e w brzmieniu:

„Art. 401e. 1. Przychodami Narodowego Funduszu są także środki uzyskane:

- 1) z Funduszu Modernizacyjnego, o których mowa w art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
- 2) ze sprzedaży uprawnień do emisji, o których mowa w art. 49 ust. 2d ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

2. Środki uzyskane z Funduszu Modernizacyjnego, o których mowa w art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przeznacza się na dofinansowanie realizacji inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2 tej ustawy.

3. Środki uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji, o których mowa w art. 49 ust. 2d ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przeznacza się na finansowanie kosztów związanych z wykonywaniem zadań Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego.”;

7) w art. 410e dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Za zgodą ministra właściwego do spraw klimatu Narodowy Fundusz może pełnić funkcję wykonawczą, zarządzającą lub wspomagającą przy międzynarodowej organizacji, instytucji, programie lub funduszu, zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej, w tym funkcję podmiotu akredytowanego przy Zielonym Funduszu Klimatycznym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1077 i 2320) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 14a otrzymuje brzmienie:

„14a) jednostce rocznych limitów emisji – rozumie się przez to jednostkę rocznych limitów emisji w rozumieniu art. 3 pkt 24 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66);”;

- 2) w art. 3:
- a) w ust. 2 w pkt 10:
- lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) prowadzenie, w postaci elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach, z których emisja gazów cieplarnianych jest objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, niezbędne do opracowania projektu wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz opracowania informacji, o których mowa w art. 64b ust. 6 i art. 70a ust. 3 tej ustawy, a także monitorowanie sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z systemem,”
 - lit. m otrzymuje brzmienie:
„m) przeprowadzanie oceny raportów na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nich danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nich ustaleń z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37) i z zatwierdzonym planem monitorowania,”
- b) w ust. 3 uchyla się pkt 4;
- 3) w art. 5 uchyla się ust. 5;
- 4) w art. 6 w ust. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:
„11) poziomach działalności każdej podinstalacji w instalacji oraz inne dane zawarte w raportach dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), oraz w sprawozdaniach z weryfikacji tych raportów sporządzonych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 23);”;
- 5) art. 6a otrzymuje brzmienie:
„Art. 6a. Informacje jednostkowe zawarte w:
- 1) raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1,
 - 2) raporcie, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz w sprawozdaniu z weryfikacji tego raportu,
 - 3) raporcie, o którym mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), oraz w sprawozdaniu z weryfikacji tego raportu,
 - 4) zestawieniach informacji i raportach, o których mowa w art. 3 ust. 3–5
- nie są informacjami publicznymi w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.”;
- 6) w art. 7:
- a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:
„1b. Podmiot korzystający ze środowiska, prowadzący działania ratownicze nie wprowadza do raportu, o którym mowa w ust. 1, informacji dotyczących podjętych działań ratowniczych.”
- b) po ust. 2c dodaje się ust. 2d i 2e w brzmieniu:
„2d. W okresie, o którym mowa w ust. 2c, podmiot korzystający ze środowiska ma bezpośredni dostęp do informacji zawartych w raporcie. Dostęp do informacji jest realizowany w trybie bezpośredniego połączenia z systemem Krajowej bazy.

2e. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2c, informacje i dane wprowadzone do raportu, o którym mowa w ust. 1, przez podmiot korzystający ze środowiska są udostępniane temu podmiotowi na jego pisemny wniosek skierowany do Krajowego ośrodka. We wniosku wskazuje się raport, którego wniosek dotyczy, oraz zakres informacji i danych, które mają zostać udostępnione.”;

7) w art. 7a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się:

- 1) Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;
- 2) wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska;
- 3) marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska przez podmioty korzystające ze środowiska lub marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce rejestracji podmiotu – w zakresie informacji dotyczących eksploatacji urządzeń.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W okresie, o którym mowa w art. 7 ust. 2c, informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się organom, o których mowa w ust. 1, w trybie bezpośredniego połączenia z systemem Krajowej bazy, po zalogowaniu się przez nie do konta w Krajowej bazie za pomocą identyfikatora i hasła dostępu.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Identyfikator i hasło dostępu są nadawane przez Krajowy ośrodek na wniosek organów, o których mowa w ust. 1.

3. Realizacja dostępu, o którym mowa w ust. 1a, następuje z wykorzystaniem bezpiecznej transmisji danych w sposób gwarantujący ich nienaruszalność.”;

8) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek przeprowadza analizę informacji zawartych w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, wprowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska do Krajowej bazy.”;

9) w art. 9:

a) w ust. 1 w pkt 18 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 19 i 20 w brzmieniu:

- „19) gospodarki odpadami;
- 20) gospodarki wodno-ściekowej.”,

b) w ust. 1e po wyrazach „prognoz wielkości emisji” dodaje się wyrazy „lub pochłaniania”,

c) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w przypadku braku informacji i danych dla roku odniesienia dopuszcza się wykorzystanie informacji i danych dla roku poprzedzającego rok odniesienia, a w razie ich braku – najpóźniejszego roku, dla którego dostępne są te informacje i dane, pod warunkiem zamieszczenia w prognozie informacji o roku, którego dotyczą te dane.”;

10) uchyla się art. 11a;

11) w art. 11b:

a) ust. 1–2 otrzymują brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekty raportów w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących ochrony klimatu lub powietrza wynikających z prawa Unii Europejskiej lub prawa międzynarodowego zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umowach międzynarodowych.

1a. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu projekty raportów w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących ochrony klimatu na 60 dni przed terminami wynikającymi z przepisów:

- 1) prawa Unii Europejskiej – w zakresie raportów dotyczących polityk i środków lub grup środków;
- 2) umów międzynarodowych – w zakresie raportów rządowych i raportów dwuletnich, o których mowa w Konwencji Klimatycznej oraz odpowiednich decyzjach Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej, Protokołu z Kioto lub Porozumienia paryskiego.

1b. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu, na 30 dni przed terminami wskazanymi w załączniku nr 2 do ustawy, raport metodyczny IIR w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących ochrony powietrza zgodnie z wymaganiami określonymi w tym załączniku.

2. Sporządzając projekty raportów w przypadkach, o których mowa w ust. 1–1b, Krajowy ośrodek może posłużyć się w szczególności informacjami, danymi i analizami przekazywanymi przez organy administracji publicznej, informacjami i danymi zawartymi w Krajowej bazie, informacjami zawartymi w prognozach, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 1b, oraz innymi informacjami i danymi udostępnianymi przez organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców, a także fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.”,

- b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Organy administracji publicznej przekazują na wniosek Krajowego ośrodka dane, informacje lub analizy niezbędne do sporządzenia projektów raportów w przypadkach, o których mowa w ust. 1–1b.

5. Krajowy ośrodek może występować do organizacji samorządu gospodarczego, organizacji pracodawców lub funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej o udostępnienie danych, informacji lub analiz niezbędnych do sporządzenia projektów raportów w przypadkach, o których mowa w ust. 1–1b.”,

- c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje właściwym organom raporty w przypadkach, o których mowa w ust. 1–1b, w terminach określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych.”;

- 12) w art. 12:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek opracowuje prognozy wielkości emisji i pochłaniania w celu realizacji zadań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska oraz polityki ekologicznej państwa i przekazuje je ministrowi właściwemu do spraw klimatu na 60 dni przed wymaganym terminem.”,

- b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przy opracowywaniu prognoz wielkości emisji i pochłaniania pod uwagę bierze się w szczególności:”,

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prognozy wielkości emisji i pochłaniania obejmują okres 20 lat i są aktualizowane po upływie 5 lat.”;

- 13) w art. 16e w ust. 1:

- a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) gospodarki złożami kopalin,”,

- b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) środowiska,”;

- 14) art. 21a i art. 21b otrzymują brzmienie:

„Art. 21a. 1. Minister właściwy do spraw klimatu realizuje uprawnienia i obowiązki państwa członkowskiego, o których mowa w art. 5, art. 7, art. 8 i art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) 2018/842”, kierując się strategią zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych.

2. Strategia zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych zawiera w szczególności założenia i wytyczne metodyki rozliczania i prognozowania emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem:

- 1) rzeczywistych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w danym roku w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) prognozowanych w kolejnych latach krajowych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 3) ceny jednostek rocznych limitów emisji, o ile będzie ona znana;
- 4) wielkości popytu i podaży jednostek rocznych limitów emisji na rynku unijnym;
- 5) tendencji w zakresie przemieszczania emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych poza ten system.

3. Strategię zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych opracowuje minister właściwy do spraw klimatu i uzgadnia ją z członkami Rady Ministrów.

4. Rada Ministrów przyjmuje strategię zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych w drodze uchwały.

5. Do strategii zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 1378 i 2327).

6. Rozliczanie emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych polega na równoważeniu krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych nieobjętych tym systemem jednostkami rocznych limitów emisji, jednostkami, o których mowa w art. 21b, lub jednostkami, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4.

Art. 21b. Minister właściwy do spraw klimatu może nabyć jednostki rocznych limitów emisji od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z uwzględnieniem ograniczeń, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) 2018/842, kierując się ważnym gospodarczym interesem państwa.”;

15) uchyla się art. 21c i art. 21d;

16) w art. 21e:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wpływy ze zbycia jednostek rocznych limitów emisji stanowią dochód budżetu państwa.

2. Nabycie jednostek rocznych limitów emisji następuje ze środków budżetu państwa.”;

b) uchyla się ust. 3;

17) w art. 21f:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw klimatu w terminie 7 dni od dnia otrzymania informacji Komisji Europejskiej na temat braku wystarczających postępów w wypełnianiu obowiązków, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842, poleca Krajowemu ośrodkowi opracowanie planu działań korygujących, o którym mowa w tym przepisie.”;

b) uchyla się ust. 2,

c) uchyla się ust. 7,

d) w ust. 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Krajowy ośrodek opracowuje projekt planu działań korygujących w terminie 2 miesiące od dnia wydania polecenia, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje go ministrowi właściwemu do spraw klimatu.”;

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw klimatu, przyjmuje plan działań korygujących w drodze uchwały.”;

f) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje plan działań korygujących Komisji Europejskiej w terminie wynikającym z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2228) w art. 7 w ust. 2 w objaśnieniu do wzoru wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej symbol E_p otrzymuje brzmienie:

„ E_p – stosunek odpowiednich emisji pośrednich określanych dla każdego z produktów w roku kalendarzowym, za który przyznawane są rekompensaty, do sumy wszystkich emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji pośrednich obliczonych zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8);”.

Art. 5. Do uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. i postępowań dotyczących tego okresu stosuje się przepisy rozdziałów 5 i 11 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 6. 1. Do uprawnień do emisji dla instalacji nowej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. stosuje się przepisy rozdziału 10 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do przekazanej Komisji Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy informacji o wstępnej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji, o której mowa w art. 70 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy art. 70 ust. 10–12 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 7. Do postępowań dotyczących wniosków o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, o których mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 9 i art. 10 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 8. W roku 2021 uprawnienia do emisji wydaje się na zasadach określonych w art. 17 ust. 4 zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, przekazanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. 1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w okresie rozliczeniowym trwającym od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w liczbie większej niż ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11 albo w art. 73 ust. 10 tej ustawy, podlegają zwrotowi.

2. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami występuje z wnioskiem o zwrot uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca uprawnienia do emisji, o których mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o ich zwrot.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie dokona zwrotu w terminie, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił tego obowiązku.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) liczbę uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, które nie zostały zwrócone.

5. Minister właściwy do spraw klimatu wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, określając kwotę podlegającą zwrotowi oraz termin jej uiszczenia.

6. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym był realizowany obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji, w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

7. Do kwoty, o której mowa w ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.⁵⁾).

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72, 694, 802 i 1005.

8. Kwota, o której mowa w ust. 5, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, z późn. zm.⁶⁾).

9. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 10. Do spraw o wydanie i o zmianę decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 53–58 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 11. 1. Do wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2, sporządzanych i przedkładanych za rok 2020 stosuje się przepis art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2, w zakresie wydanych uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. stosuje się przepis art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 12. Do raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, składanego za rok 2020 przez podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działania ratownicze nie stosuje się przepisu art. 7 ust. 1b tej ustawy.

Art. 13. Do rozliczeń emisji objętych krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych za okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. stosuje się przepisy art. 11a i art. 21a–21f ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 14. 1. Raport i sprawozdanie, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), złożone do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami lub ministra właściwego do spraw klimatu do dnia 31 marca 2021 r. uznaje się za raport i sprawozdanie, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 2b ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami raporty i sprawozdania, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 15. 1. Raport i sprawozdanie, o których mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), złożone do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami lub ministra właściwego do spraw klimatu do dnia 31 marca 2021 r. uznaje się za raport i sprawozdanie, o których mowa w art. 64 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami raporty i sprawozdania, o których mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 16. 1. Decyzje zatwierdzające plany metodyki monitorowania, o których mowa w art. 26f ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1, lub decyzje dotyczące zmiany tych planów, o której mowa w art. 26g tej ustawy, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc.

2. Do spraw o zatwierdzenie planu metodyki monitorowania lub jego zmiany wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 26f i art. 26g ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. 1. Złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia:

- 1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub plan monitorowania tonokilometrów i zmiany tych planów,

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1492 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 41, 802 i 1005.

2) raport na temat wielkości emisji i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu

– uznaje się za złożone zgodnie z art. 95a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Decyzje zatwierdzające plany, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i zmiany tych planów, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc.

3. Operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, który nie złożył planu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, lub raportu lub sprawozdania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, składa:

- 1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych – w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 2) raport na temat wielkości emisji i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu za rok 2019 i rok 2020 – w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja zatwierdzająca plan, o którym mowa w pkt 1, stała się ostateczna.

Art. 18. 1. W terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu prowadzący instalację, w tym prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, w stosunku do której zatwierdzono plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.⁷⁾), składa do organu właściwego do wydania decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji wniosek o zmianę tej decyzji i przedkłada do zatwierdzenia plan monitorowania wielkości emisji i plan poboru próbek, opracowane zgodnie z wymaganiami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37).

2. Plan poboru próbek, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację, w tym prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, dołącza do wniosku, o którym mowa w tym przepisie, jeżeli taki obowiązek wynika z przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012.

3. Organ właściwy do wydania decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji zatwierdza w tej decyzji plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek, o których mowa w ust. 1, z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

4. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wniosek ten podlega rozpatrzeniu zgodnie z ust. 1–3;
- 2) ostateczna decyzja zatwierdzająca plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek, w której nie został zatwierdzony plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r., podlega w tym zakresie zmianie z urzędu, o ile została ona wydana.

5. Do wniosków złożonych w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 4 pkt 1, stosuje się przepisy art. 52 ustawy zmienianej w art. 1 oraz art. 53 i art. 54 ust. 2–6 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami wydaje opinię, o której mowa w art. 54 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie 60 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku, o którym mowa w ust. 1 albo 4.

Art. 19. 1. W terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu operator statku powietrznego, w stosunku do którego zatwierdzono plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, składa do ministra właściwego do spraw klimatu wniosek o zatwierdzenie odpowiednio

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 347 z 15.12.2012, str. 43/2, Dz. Urz. UE L 65 z 05.03.2014, str. 27, Dz. Urz. UE L 201 z 10.07.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1.

planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, opracowanych zgodnie z wymaganiami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Minister właściwy do spraw klimatu zatwierdza, w drodze decyzji, plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

3. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wniosek ten podlega rozpatrzeniu zgodnie z ust. 1 i 2;
- 2) ostateczna decyzja zatwierdzająca plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, w której nie został zatwierdzony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r., podlega w tym zakresie zmianie z urzędu, o ile została ona wydana.

4. Do wniosków złożonych w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 3 pkt 1, stosuje się przepis art. 77 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 20. Program, o którym mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107), przedłożony przed dniem wejścia w życie przepisów rozdziału 8a ustawy zmienianej w art. 1 przez Rzeczpospolitą Polską w trybie i na zasadach określonych w art. 4 tego rozporządzenia, uznaje się za program priorytetowy, o którym mowa w art. 50c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przedstawiony zgodnie z art. 50i ust. 1 albo art. 50j ust. 1 tej ustawy.

Art. 21. Uprawnienia do emisji utworzone w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych Konfederacji Szwajcarskiej, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostały umorzone w celu wykonania obowiązku rozliczenia wielkości emisji, zalicza się na poczet rozliczenia emisji, o którym mowa w art. 92 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 21 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia 31 października 2021 r.

Art. 23. Do ustalania wysokości rekompensat, obliczanych za rok 2020, w przypadku gdy do produktu wytwarzanego w instalacji ma zastosowanie jeden ze wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej określonych w załączniku nr 2 do ustawy zmienianej w art. 4, dla którego wartość wyrażona jest w megagramach dwutlenku węgla na megagramy (Mg CO₂/Mg) produktu, stosuje się przepis art. 7 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 24. Wykaz, o którym mowa w art. 95 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, minister właściwy do spraw klimatu przekazuje po raz pierwszy w roku 2022.

Art. 25. 1. Tworzy się Krajowy system wdrażania Funduszu Modernizacyjnego.

2. Tworzy się Radę Konsultacyjną Funduszu Modernizacyjnego.

3. W terminie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu właściwi ministrowie wyznaczą swoich przedstawicieli do udziału w pracach Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego.

Art. 26. Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej wskazany przez ministra właściwego do spraw klimatu przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu do udziału w pracach komitetu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 10d ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.⁸⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), jest przedstawicielem, o którym mowa w art. 50q ustawy zmienianej w art. 1.

⁸⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18, Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3, Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 109, Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 343 z 19.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 264 z 09.10.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 280 z 24.10.2015, str. 39/2, Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7, Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 234 z 21.07.2020, str. 16.

Art. 27. 1. W latach 2021–2030 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczony na finansowanie zadań Krajowego Operatora Funduszu Modernizacyjnego będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 187 600 000 zł, w tym w:

- 1) 2021 r. – 18 760 000 zł;
- 2) 2022 r. – 18 760 000 zł;
- 3) 2023 r. – 18 760 000 zł;
- 4) 2024 r. – 18 760 000 zł;
- 5) 2025 r. – 18 760 000 zł;
- 6) 2026 r. – 18 760 000 zł;
- 7) 2027 r. – 18 760 000 zł;
- 8) 2028 r. – 18 760 000 zł;
- 9) 2029 r. – 18 760 000 zł;
- 10) 2030 r. – 18 760 000 zł.

2. Minister właściwy do spraw klimatu monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, obniża się wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 3 lit. b i f, pkt 19, 21, 28 i 29, pkt 31 lit. a, b, d oraz e, pkt 32 w zakresie art. 64a ust. 1–5 i 7 oraz art. 64b ust. 1–4 i 6–10 i pkt 33–37, art. 2 pkt 4–7, art. 5, art. 6, art. 14, art. 15, art. 18, art. 19, art. 21 oraz art. 25–27, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 31 lit. c i pkt 32 w zakresie art. 64a ust. 6 i 8 oraz art. 64b ust. 5, a także art. 3 pkt 7 lit. a w zakresie art. 7a ust. 1 pkt 3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;
- 3) art. 3 pkt 9, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*